

vilde kunne naas nogen væsentlig Besparelse for Statskassen, og den er dernæst urigtig, idet man forudsatte, at disse Nedlæggelser vilde kunne ske uden Gene for Befolkningen. Jeg tror, at man i de forløbne ti Aar maa have gjort den Erfaring, at Nedlæggelseslovene, som vi ikke have saa saa af, i Virkeligheden ikke have bragt Statskassen nogen Besparelse, som er værd at tale om, og jeg tror, at dersom man ikke delvis havde erstattet de siden 1870 nedlagte Amtstuer med Amtstuefilialer, vilde Protesten fra Befolkningens Side mod denne Omonomi have gjort sig gjældende med en saadan Styrke, at det ærede Thing ikke længere vilde fastholde sit Forlangende om Nedlæggelse af Amtstuer uden Vederlag. Jeg skal med saa Ord og med fuld Bestemthed angive mit Standpunkt lige overfor dette Spørgsmaal. Jeg gaar overordentlig nødig ind paa at nedlægge en Amtstue imod Oprettelsen af en Filial, men jeg gaar under ingen Omstændigheder ind paa Nedlæggelsen af Amtstuer uden et saadant Vederlag, idet jeg anser det for at være uforvarligt ligeoverfor den Befolkning, som vil komme til at betale i dyre Domme, Ueilighed og Pengeudgift den ubetydelige Besparelse, Statskassen gjør. Det er en Stilling ligeoverfor det ærede Thing, som jeg kun kan betragte og ogsaa skal tillade mig at betegne saaledes, at her i dette Tilfælde staar jeg ubetinget som Fremstribtsmand, og Thinget staar som det reaktionære. Medens man ellers paa alle Omraader søger med større eller mindre Opoffelse for Statskassen at bringe Befolkningen Lettelser og Bekvemmeligheder, saa er det mig aldeles uforstaaeligt, at man her paa dette Punkt ikke tager i Betænkning at paalægge Befolkningen betydelige Byrder, baade i Ueilighed og Pengeudgift, for at opnaa Besparelser, der ere for Intet at regne imod de meget store Summer, som man paa andre Omraader velvillig og rundhaandet giver ud for at skaffe Befolkningen Behageligheder og Lettelser. Jeg kunde ønske at henlede Opmærksomheden paa, hvorledes disse Besparelser, man her vil gjøre paa Befolkningens Befostning, egentlig stille sig lige overfor den Rundhaandethed, hvormed man ønsker at skaffe den samme Befolkning saadanne Bekvemmeligheder og Behageligheder som at have Post til hver Mand's Dør. Det er ikke saa mange Aar siden, at Postintraderne eller Dørskudet af Postvæsenet repræsenterede en betydelig Statsindtægt; jeg opfordrer ærede Medlemmer til at efterse paa Finansloven, hvorledes det nu ser ud. Indtægterne ere forsvundne, og en Udgift er kommen i Stedet, og hvorfor? Fordi man — og jeg billiger det fuldstændig — har set bort fra Statens snevrere Interesse, det vil sige Statskassens, for at skaffe Befolkningen Fordels, og der dreiede det sig dog om meget betydelige Summer. Og hvad dreier det sig om her? Neppe saa mange hundrede Kroner, som man der har offret Titusinder af

Kroner. Jeg tror, at det ærede Thing vil gjøre vel i, ogsaa for ikke paa een Gang at faae Karakteren af at ville modsætte sig Fremstribt, at følge det af mig Foreslaaede. Det skulde slet ikke have overrasket mig, om det ærede Thing ved Behandlingen af Lovforslaget havde forlangt, at man skulde gaa videre end i den Retning, som jeg anser for den rigtige, altsaa videre i Lettelser for Skatteyderne ved Indbetalingen af deres Statter, og jeg kan ogsaa sige Lettelser for dem, der skulle modtage Beløb af Statskassen. Jeg har ikke fordristet mig til lige overfor den mig bekendte tidligere reaktionære Tendens hos Thinget paa dette Omraade, at gaa videre i Diebliffet end at foreslaa det, som Lovforslaget nu lyder paa. Jeg vilde gjerne være gaet videre i Retning af at foreslaa Genoprettelsen af nogle af de nedlagte Amtstuer eller i alt Fald en fyldigere Forsyning med Amtstuefilialer end den, som nu er tilstede. Som sagt, mit Standpunkt er det, at jeg meget maatte tilraade at tage Lovforslaget, som det er. Det forekommer mig ogsaa at maatte modtages af det ærede Thing med Anerkjendelse, at man ved dette Lønningsforslag ikke har fordret nogen Forhøjelse i Lønningerne, som betyder noget. Jeg har ønsket at gjøre det saa let modtageligt for det ærede Thing som muligt at gaa ind paa Bibeholdelsen af de bestaaende Amtstuer. Dele Lovforslaget vil jo ikke bevirke nogen mærkelig Forbyrdelse for Statskassen i Sammenligning med det Nøgelsende. Altsaa vil jeg meget anbefale Vedtagelsen af Lovforslaget, som det er nu. Jeg skulde villig gaa ind paa Forslag, sigtende til at skaffe Befolkningen endnu større Lettelser paa dette Omraade med forøgede Udgifter for Statskassen. Jeg kan gaa ind paa en Ombytning af Amtstuerne med Filialer, men jeg gjør det meget nødig af de Grunde, der ere det høie Thing noksom bekendte fra tidligere Forhandlinger, nemlig, at Filialerne dels give mindre Sikkerhed for Staten med Hensyn til Oppebørslerne, dels ikke fuldt fyldestgjøre for Befolkningen det, som Amtstuerne byde. Men under ingen Omstændighed vilde jeg anse det for forfarligt at gaa ind paa at nedlægge Amtstuer uden at faae Filialer i Stedet. Dermed har jeg i det Væsentlige udtalt mig om de foreliggende Endringsforslag. Jeg tror ikke, jeg behøver at trætte det høie Thing med at udtale mig om de enkelte Forslag, da min Stilling ligeoverfor hvert af dem maa være given ved den almindelige Udtalelse. Endnu skal jeg dog bemærke, at Forslaget om at nedsette Lønningerne ved et Par Amtstuer vil jeg heller ikke kunne tiltræde. Jeg veed ikke, om de ærede Forslagsstillere have været fuldt opmærksomme paa den store Forskjel, der er imellem en fast sikker Løn og en Lønning, der kommer tilstede paa den Maade, som Lønningerne for Amtsforvalterne i de store Amtstuer i Frederiksberg og Kjøbenhavn. Dersom disse Mænd vare visse paa